

Pau I el Conqueridor

Alberto Ramos

alberto.ramos@gmail.com

versió: juny 2013

Aquest text està sota una llicència Creative Commons
de [Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 4.0 Internacional](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/).

Pau I el Conqueridor és un monòleg dirigit per Llätzer Garcia, interpretat per David Planas, amb espai escènic de Pablo Paz i producció de Teatre a la Llauna i l'Avi Robert. Es va estrenar el 18 d'abril de 2013 a La Planeta (Girona).

PERSONATGE

Pau.

ESPAI

Un pis antic amb una porta tancada.

TEMPS

Un futur immediat. O, quan l'obra hagi envellit, un 2014 ucrònic.

Pau, amb una corona al cap. Pica a la porta. Silenci. Torna a picar.

PAU

Avi.

Avi, que ets mort?

Algú estira de la cadena. És una estirada llarga.

Això és un no?

Silenci.

Tornen a estirar de la cadena, però durant un lapse més curt.

Com era? Estirada curta, sí, i estirada llarga, no. No?

Silenci.

No, no, no cal que em responguis, si no vols. Ja en sé la resposta. Només t'ho preguntava per veure si deies alguna cosa. Ja podies parlar alguna vegada, per variar, no? Collons. Que sembla que no hi visqui ningú, en aquest coi de casa. Només un fantasma. El fantasma del lavabo.

Estirada de cadena llarga.

És clar que no ets un fantasma. Perquè els fantasmes són gent morta i tu ets viu. O això em penso. De fet, per mi tan se valdria que fossis mort. Amb tot el que he fet per tu.

Podries sortir de tant en tant, no? Quan va ser l'últim cop que vas sortir? El mil nou-cents... què? Mil nou-cents setanta-set? Setanta-vuit?

De debò que no ho entenc. No volies una Catalunya independent? Doncs aquí la tens! Catalunya és independent!

Encara en falta una part, ja ho sé. Però més del 99,5 per cent del territori de Catalunya és independent. Més del 99,5 per cent!

Ja ho sé, ja, que tot és a punt d'anar-se'n a la merda. I per això mateix, t'ho dic. Aprofita! Surt ara que tens una Catalunya independent! No tota la Catalunya que hauríem volgut, ja, però és un bon tros. Més del que mai hauries somiat.

En qualsevol moment ho podem perdre, això que tenim. És qüestió de dies, potser d'hores. Però, saps què? Si aconseguixo que surtis, si puc veure't caminar per un país independent, et juro que haurà valgut la pena. Si puc veure el meu avi, el meu estimat avi, sortir del lavabo i respirar l'aire d'una terra lliure, i morir, morir en una Catalunya independent, llavors tot aquest sacrifici haurà valgut la pena.

Silenci.

Avi.

Avi, m'estic cagant.

Té collons, això. Sóc el rei del 99,5 per cent de Catalunya i no puc seure al *trono* de casa meva.

Estirada de cadena llarga.

Perdó. De casa del meu avi.

Però ho has d'entendre: no puc baixar a casa. Ara mateix no puc. Estem passant per un moment molt delicat i no puc deixar-te sol ni tan sols el temps que em cal per anar a cagar al pis de sota. Ara, més que mai, hem d'estar junts. Hem de fer pinya. Si ara marxo, ni que sigui un moment, podrien aprofitar per...

De fet, m'estranya que no hagin vingut, encara.

S'asseu a una cadira.

Silenci.

Tot està molt silenciós. Massa.

Hi ha massa silenci. Em sents? Massa silenci!

No m'agrada el silenci. Mai m'ha agradat. Jo sóc un home d'acció. Què t'he de dir? No suportó haver d'estar-me quiet, assegut. Ni per cagar, m'agrada seure.

S'aixeca.

No suportó estar aturat. Quan em van fotre fora de l'institut va ser la pitjor època de la meva vida. Tot el dia a casa. Perquè jo no sóc com tu, no. Jo no sé estar-me tot el dia tancat a casa, pelant-me-la com un mico. I saps qui em va fer sortir de casa? Saps qui em va dir: aixeca el cul i posa't a pensar?

El president d'Espanya.

Sí, com ho sents, el president del govern espanyol. Va ser ell, ell i la seva colla de ministres, qui em van dir: Pau, aixeca't i ves-te'n a netejar un bosc incendiat. Sí, com que estava parat, van decidir que seria més útil netejant les restes d'un incendi. Més útil i més barat.

I hi vaig anar. És clar que hi vaig anar. Què podia fer, si no? Vaig anar a aquell bosc, i no ho vaig fer perquè m'obligués el senyor president d'Espanya, no. Ho vaig fer perquè no suportó estar-me quiet a casa quan la meva terra em crida. Perquè no em va cridar el *presidente*, no, ni els seus ministres ni els delegats del seu govern, no. Qui em va cridar va ser la terra. La terra cremada de l'Empordà que en un acte de desesperació va parlar per boca d'un president espanyol i del seu govern imperialista.

Va ser molt frustrant. Volia ajudar i volia no haver-ho de fer. Jo el que volia era estar a l'institut, contribuint a la formació de piròmans en potència perquè no ho fossin, de piròmans. Jo volia seguir ensenyant la història de Catalunya, transmetre l'amor per la terra. Però no, ara m'havia tocat escombrar les cendres d'aquesta mateixa terra. Per culpa d'uns polítics ineptes que havien decidit retallar els recursos en prevenció d'incendis. Total, a ells tant se'ls en fot, que els boscos es cremin i que els instituts públics es quedin sense mestres. Perquè sempre poden reciclar aquests mestres per convertir-los en netejadors de boscos cremats. Això és el que ells entenen per reciclatge. Reciclar persones... Perdó, persones no: recursos humans. Ja no som persones, ara som recursos humans.

I saps què? Que ho van aconseguir. Van aconseguir reciclar-me. Em van convertir en un altra persona. Però no en la persona que ells haguessin volgut, no. Tot el contrari: em van convertir en el seu pitjor enemic.

Va ser allà, ajupit en aquell bosc. Va ser allà, mentre netejava les branques mortes amb una navalla. Mentre feia com que les netejava, perquè jo no en tinc ni idea, de netejar boscos. Va ser allà, entre les runes, les ruïnes de l'Empordà... No les ruïnes d'Empúries, sinó les ruïnes de Catalunya. Va ser allà, dic, quan ho vaig veure. Vaig veure el meu avi moribund.

Avi, et vaig veure. Et vaig veure moribund... És clar que no et vaig veure. No et podia veure. Tu eres aquí, tancat en aquest lavabo, com sempre, i jo era en aquell bosc. Però et vaig veure amb la imaginació. Vaig projectar a la meva ment una imatge de tu molt més

viva que si t'estigués veient. Una imatge viva, sí, però et veia moribund. I mort, gairebé. Et veia mig cadàver, com aquell bosc. I llavors em vaig veure a mi.

Sí, a mi. Em vaig veure a mi mateix tallant branques, segant l'herba cremada amb la mateixa navalla que em vas regalar. La de collir bolets, te'n recordes? Em vaig veure segant. Jo, segant. Jo, un segador. Un segador. Jo, Pau Managuerra, professor d'història d'un institut d'ESO, m'havia convertit en segador.

Vaig agafar una pedra, un roc gros, i vaig esmol·lar la meua eina. I mentre l'esmolava em vaig posar a cantar: “Bon cop de falç, bon cop de falç...”

Si dic que vaig tenir una revelació pot sonar pretensions. Però és que vaig tenir una revelació. Com quan Sant Pau va caure del cavall. Per un moment el teu nét Pau es va convertir en Sant Pau. Sí, per un moment jo vaig veure la llum. Mentre cantava el nostre himne i esmolava la meua eina. Vaig tenir una revelació, una inspiració divina.

De sobte ho vaig veure tot clar. Vaig comprendre que havia d'adoptar mesures dràstiques. I vaig veure quines havien de ser aquestes mesures. Tot alhora. Ho vaig veure tot alhora.

Era el moment de passar a l'acció.

I ho vaig fer.

Vaig passar a l'acció.

Era una mesura dràstica, i la vaig prendre sense vacil·lar.

Silenci.

Em vaig apuntar a un curset de l'Instituto Nacional de Empleo.

Sí, aquell mateix dia, tot just arribar a casa, em vaig apuntar a un curset de l'INEM. Un curset per a emprenedors.

Dit així, d'entrada, no sembla gran cosa. Però era un pas. Un petit pas per a l'home, però un pas de gegant per a la nació catalana.

Era un pas necessari. Un pas necessari per dur a la pràctica la meva idea. Perquè ja ho he dit, oi, que tenia una idea? Sí, tenia una idea:

Convertir Catalunya en un país independent.

Bé, potser no era una idea gaire original. Moltes persones han tingut aquesta idea abans que jo. Però només s'han quedat en la idea. És clar que hi han hagut intents de portar-la a la pràctica... abans de la guerra. També hi ha hagut propostes de referèndums. Però jo no hi crec, en referèndums. Perquè les coses, si de debò volem fer-les i que no es quedin en paraules, les hem de fer en calent. El seny ha de donar pas a la rauxa, i és la rauxa la que ens dóna la força per passar a l'acció. Per fer les coses. No ho va dir aquell president, que els catalans fem coses? Doncs fem-les!

Per això em vaig apuntar al curset de l'INEM, o com es digui ara. Perquè ja no es diu INEM, ho sabíeu? M'hi vaig apuntar perquè tenia una idea, ja us he dit, però també tenia un pla. Un pla infal·libre:

Proclamar la independència de Catalunya.

Sembla simple, però no se li havia acudit a ningú. Proclamar la independència de... Potser no m'he explicat bé. El que jo volia proclamar era la independència *respecte de* Catalunya. Que jo, que casa meva, fos independent de Catalunya. El meu pis, que és aquí sota, i el pis del meu avi, que al cap i a la fi està ocupant el mateix territori geogràfic, seria proclamat un estat independent de Catalunya. Com allò de la “república independiente de tu casa”, però amb una petita diferència: que en aquest cas seria la “monarquía independiente de mi casa”. Casa meva, una monarquia. I jo seria el

monarca absolut.

Estirada de cadena llarga.

Avi, ja t'ho vaig demanar, si volies ser el rei de les illes. De les illes Medes. T'ho vaig proposar, i em vas dir que no. Així que ara no et queixis.

Sembla paradoxal, però és així: perquè Catalunya fos independent d'Espanya primer havia de ser independent de Catalunya. La independència de Catalunya passava per no dependre de Catalunya. Oi que és una jugada genial?

Però això no ho és tot, és clar. Això només és el primer pas. El primer pas d'un pla de quatre passos. Quatre passos.

El primer pas, l'acabo de dir, era declarar casa meva un estat independent de Catalunya. Un estat propi que no dependria de ningú.

El segon pas seria coronar-me rei. Així aquest estat propi ja dependria d'algú. De mi.

El tercer pas, i aquí està el quid de l'assumpte, el moll de l'os, la mare del corder. El tercer pas és... Atenció, perquè aquí està la clau, l'essència, la pedra angular. El tercer pas és... conquerir Catalunya. Conquerir Catalunya, i engrandir el meu regne, fins que tota Catalunya passi a formar part d'aquest regne. I llavors només faltaria el quart pas:

Declarar la independència de Catalunya respecte d'Espanya.

O no. No, no, no caldrà. Perquè Catalunya ja serà un territori conquerit i annexionat al meu regne. I, per tant, no dependrà d'Espanya. No caldrà proclamar la independència.

Però havia dit que el meu pla constava de quatre passos. I és cert: constava de quatre passos.

El quart pas era abdicar. Un cop conquerida Catalunya, renunciaré a la corona, perquè Catalunya passi a ser una república. Una república independent.

Ho dic de debò. Jo això no ho faig pel poder. No vull el poder. No ho vull i no m'agrada. Ser rei és molt dur. Perquè estàs sol. El poder està molt bé, però estàs sol. Ningú no ho pot entendre, això. Ningú coneix la soledat de la reialesa, només un altre rei. Un altre rei.

De totes maneres, estic sent massa optimista. Ja m'agradaria a mi, poder abdicar. No hi ha res que m'agradés més al món, que poder treure'm aquesta corona feixuga. No sabeu com m'agradaria poder-me-la arrencar.

Es treu la corona.

Ho deia en sentit figurat.

Quatre passos: Independència del pis. Coronació. Conquesta de Catalunya. Abdicació.

Així de fàcil. Així de fàcil... Fàcil de dir. És molt fàcil de dir, però com es fa? Com pot un professor d'ESO a l'atur fer tot això? Com pot un professor d'ESO a l'atur escometre una empresa tan ambiciosa?

Primer de tot, apuntant-me a un curset de l'INEM. Un curset per joves emprenedors. Ho vaig veure per Internet. Era un curset per parats, perquè aprenuéssim a muntar la nostra pròpia empresa. Estava molt bé. A mi em va anar molt bé.

Una estirada de cadena llarga.

Ho dic de debò! Em va anar molt bé, de veritat. Em va permetre obtenir les eines necessàries per muntar la meva empresa: Reconquesta, SL. Reconquesta, Societat Limitada. Limitada a la meva persona, és clar. Perquè estava sol.

Estic sol.

No diguis res, avi. Saps que tinc raó. Això ho he fet per tu, i no espero que em donis les gràcies. No espero res. L'únic que espero és que... Mira, no sé què espero. Per què collons ha de ser tot tan complicat?

Aquests dies he pensat molt en l'àvia. La trobo molt a faltar, jo. Més que tu.

L'àvia. Sempre deia que jo era el rei de la casa. Ja de ben petit m'ho deia: "Pau, ets el rei de la casa." I mai va deixar de dir-m'ho. Recordo el dia que vaig fer trenta-cinc anys. Em va dir: "Pau, ets el rei de la casa." I em va donar un bitllet de cinc, d'amagat.

El rei de la casa. Ara, si em veiés, estaria orgullosa de mi. Bé, no. Estaria orgullosa d'ella mateixa. Perquè l'havia encertada. Havia encertat que jo seria rei. Rei de la casa. Li agradava molt encertar. No hi havia cap altra cosa al món que la fes més feliç.

L'àvia. Era molt aficionada a les quinieles, l'àvia. Un cop en va encertar una de catorze. Te'n recordes, avi? Te'n recordes quan va encertar una quiniela de catorze? I no li agradava el futbol. Tampoc li agradava gastar. No, no li agradava gastar, tret del bitllet de cinc que em donava d'amagat pel meu aniversari, és clar. Era molt garrepa, l'àvia. Per això mai va segellar cap quiniela. Les feia, però no les portava a segellar. T'imagines, avi, que l'àvia hagués cobrat la quiniela de catorze?

Silenci.

El curset va estar bé. Em van donar unes quantes eines per muntar la meua empresa. Per començar, vaig aprendre a fer un pla de màrqueting. I una identitat corporativa. Vaig haver de crear una marca. Un *namings*, que en diuen. Vaig haver de crear una marca amb ganxo, fàcil de pronunciar i amb un interès comercial. I saps quina marca vaig crear, avi?

Pau I el Conqueridor.

També vaig haver de crear un logotip. Deien que havia de ser una cosa moderna, senzilla. Però jo no ho veia. A una marca com Pau I el Conqueridor no li pots posar un logotip com el de la PlayStation. Una marca com Pau I el Conqueridor et demana quelcom més clàssic. Amb *solera*. Com un escut d'armes. I això vaig fer: un escut d'armes.

Mostra l'escut, amb una botifarra al mig.

I per últim vaig haver de crear un eslògan. Com la marca, havia de ser una frase amb ganxo. Una frase que resumís la idea del meu negoci. El meu objectiu. No va ser fàcil, però al final me'n vaig sortir. De fet, estic molt orgullós del meu eslògan.

S'aclareix la gola.

El meu regne per una república.

El meu regne per una república. Oi que és bo? A més, resumeix perfectament l'objectiu de la meva empresa. La missió final. Quan sigui rei de tota Catalunya abdicaré, i el meu regne esdevindrà una república. Una república independent.

És curiós. Voler ser rei per deixar de ser-ho. Com... com... com el paper higiènic, que la seva missió a la vida és deixar de ser-ho. Deixar de ser higiènic. Perquè s'embruta.

Una estirada de cadena curta.

Silenci.

Pau obre un calaix i treu un rotlle de paper higiènic. Pica a la porta. Com que no s'obre, deixa el rotlle a terra, en posició horitzontal, i passa l'extrem del paper per sota de l'esclotxa de la porta.

Pau I el Conqueridor. M'agrada com sona. Em podia haver dit Pau, a seques. Pau el Conqueridor, sense el número. Perquè no hi haurà successió. Després meu no vindrà cap Pau II. Però m'agrada com sona. Pau I, el Conqueridor. Com Jaume I, el Conqueridor.

A més, ja tinc fetes les targetes.

Pau I el Conqueridor. El meu regne per una república.

La meva marca. El meu eslògan. Requisits imprescindibles per muntar una empresa com cal. Però me'n faltava un altre, de requisit imprescindible.

Pau fa amb els dits el gest universal del diner.

Vaig anar al banc i els vaig demanar un crèdit. Vaig presentar-los la meva empresa: Reconquesta, Societat Limitada. Vaig presentar el meu pla de màrqueting, el meu model de negoci, la meva identitat corporativa. Els vaig dir que necessitava un crèdit per dur a terme el meu objectiu empresarial: conquerir Catalunya.

No em van fer ni puto cas.

Els vaig dir que era un assumpte de vida o mort. Que el meu avi estava molt malalt i, si no em concedien el crèdit, si no me'l concedien immediatament, passaria a millor vida. Això vaig dir: que estaves a punt de dinyar-la i que no volia que morissis abans de veure una Catalunya independent. Que no volia veure't morir sent un súbdit del Reino de España.

Estirada de cadena llarga.

Saps que tinc raó. T'estàs morint.

D'acord, reconec que vaig exagerar una mica, és cert, però els havia d'entendre. Havia d'entendre el director de la sucursal bancària que m'havia de donar el crèdit.

Saps que li vaig parlar del teu exili? Dels teus exilis? De tot el temps que vas passar a França, durant la dictadura. De la teva tornada a Catalunya, en morir el dictador. De la teva decepció durant la Transició i el restabliment de la monarquia borbònica. Del teu segon exili, l'exili interior. Això vaig dir: que t'havies exiliat al lavabo de casa. Que portaves més de trenta anys exiliat al lavabo de casa. Més de trenta anys sense sortir ni per fer un cigarro. I això no és cap exageració.

Li vaig explicar tot això al director del banc. Per entendre-lo. I, saps què? Que no el vaig entendre. Aquell home era més dur que una roca. Aquell home no tenia sentiments. I m'ho va negar. Em va negar el crèdit.

Cada cop que hi penso... Cada cop ho veig més clar. Vaig cometre un error d'estratègia. Si li hagués dit, al director del banc, de l'oficina del banc...; si li hagués dit que el que jo volia era convertir Catalunya sencera en un parc d'atraccions per a tota la família, amb casinos i putes; si li hagués dit això, llavors m'hauria concedit el crèdit. Ja ho crec, ja, que me l'hauria concedit.

Em van negar el crèdit, sí, però la meva empresa ja estava en marxa. I no la podia aturar. Ja tenia la marca, el logotip, l'eslògan... Sabeu que la paraula eslògan ve d'una frase escocesa que vol dir *crit de guerra? Sluagh ghairm*. Crit de guerra.

Ara havia d'anar un pas més enllà. O més enrere. Un pas al passat, a les arrels. Dit i fet, vaig crear un llinatge reial. Sí, un arbre genealògic que em donés autoritat moral per reivindicar la corona de Catalunya. Un arbre genealògic que es remuntava a Guifré el Pilós. A Guifré el Pilós.

Bé, potser no es ben bé cert. Potser no sóc descendent directe de Guifré el Pilós. Potser tot això és mentida, però... que hi ha cap prova? Hi ha cap document que certifiqui que no sóc descendent del Comte de Barcelona, d'Osona, de Girona, d'Urgell i de Cerdanya i de Conflent? Llavors no em poden acusar de mentider. Com a molt, m'acusaran de fer servir una llicència publicitària. Com les pizzes de Casa Tarradellas: on s'ha vist que les

pizzes siguin un producte nostrat? I, ja que hi som, vosaltres heu vist la Casa Tarradellas? Vosaltres heu vist la masia? Jo sí, a Gurb, i sabeu què? És una fàbrica! De debò: és una fàbrica, res a veure amb la masia que surt als anuncis.

Es mira l'escut.

T'ensenyaria l'escut, però no m'hi cap per sota la porta. Només et diré una cosa: hi surt... A que no ho endevines? Va, digues: quin és l'element central de l'escut? Va, digues.

Demana silenci (un silenci còmplice) al públic.

Una botifarra.

Sí, una botifarra.

Però això no és el millor de tot. No, no, perquè la botifarra no només està present a l'escut. També em vaig fer un ceptre.

Mostra una botifarra.

Un ceptre amb forma de botifarra. A simple vista sembla una botifarra, però no. És un ceptre d'escaiola. Sí, ja ho sé, que és una mica cutre. La idea inicial era fer-me'l d'or. Això de l'escaiola només era un motlle, però bé, el ceptre d'or se m'anava de pressupost. I, en qualsevol cas, l'important és el valor simbòlic. Perquè la botifarra és un símbol.

Què t'he de dir? La botifarra és un símbol, és el símbol de la família. I no parlo de Guifré el Pilós, sinó de la família real. La família de veritat. M'ho vas dir tu, avi, que al teu avi ja li deien *en Buti*. El que no em vas dir era per què... Bé, ja m'ho imagino. La genètica parla per si sola.

Però la botifarra no només és un símbol familiar. També és un símbol nacional. És la

versió tridimensional de les barres de sang del nostre presumpte avantpassat, el comte Guifré. La botifarra és sang. I ous, i budells. La botifarra és un símbol de lluita. De lluita i de rebel·lió.

Pau fa botifarra (a ningú en particular).

És un símbol de rauxa, sí. I de seny. De seny o d'estratègia.

Això ho dic pel joc de cartes. La botifarra.

La botifarra és plena de significats. És com una ceba, tota plena de capes. La botifarra és com una ceba.

Silenci.

No m'agrada aquest silenci.

Silenci.

Bé, tot això és molt maco. El simbolisme de la botifarra, vull dir. És molt maco. Però encara faltava un assumpte tant o més important que aquest símbol de la pàtria. Un element que en si mateix també ho és, de símbol de la pàtria.

La pela.

Sí, la pela. Perquè ja us he dit que el banc em va negar el crèdit. I sense peles no ets ningú. No pots ser el líder de Catalunya si no tens quartos. Ja és difícil ser monarca del teu pis de cinquanta metres quadrats, imagina't si has de ser monarca de tota Catalunya. Però havia arribat massa lluny i no em podia fer enrere per la negativa d'un simple banquer. Ans al contrari: aquesta negativa m'esperonava a seguir lluitant.

De sobte vaig tenir una idea. Una nova inspiració divina. Però la idea no me la va donar

Déu nostre senyor, sinó en Llätzer. Un amic que es dedica al teatre. Fa funcions de teatre. Segur que n'has sentit a parlar..., del teatre. Es va inventar a la teva època. Resulta que aquest amic, en Llätzer, volia muntar una obra de teatre, però li faltaven calés. I saps què va fer? Va obrir una pàgina a un lloc d'Internet que es diu Verkami. Era una pàgina on explicava el seu projecte, per recaptar diners. És com passar el platet, si fa no fa, però ells li diuen micromecenatge. O *crowdfunding*, que té més nivell. I el sorprenent de tot és que funcionava: la gent li enviava diners.

Llavors se'm va acudir: si hi ha gent disposada a finançar una obra de teatre, què no poden arribar a fer per un projecte creatiu de més gran volada? Què no poden arribar a fer per una obra de major magnitud com pot ser la reconquesta de Catalunya i la seva conversió en un estat lliure i sobirà?

Dit i fet. Vaig crear una pàgina de Verkami on explicava el meu projecte. També hi parlava de tu, avi. Dels teus exilis. Que no hagués aconseguit entendre el director del banc no volia dir que no pogués funcionar amb la resta de catalans.

Jo hi crec en la sensibilitat dels catalans. Jo crec, jo sé, que quan ens toquen la fibra sensible els catalans som els primers a deixar-nos els calés. Mireu *La Marató* de TV3, per exemple.

Però vaig tenir una altra idea genial: a canvi de cada aportació econòmica, oferiria un títol nobiliari. A qui em donés 20 euros, el faria baró. Amb 30 euros, vescomte. I amb 40, comte. Per 50 euros podies ser marquès. I per 100 tindries un ducat. Era o no era un pla perfecte? Per una banda apel·lava a la sensibilitat dels catalans, i per una altra, a la seva vanitat. Era genial!

Va ser un fracàs absolut.

Durant el primer mes no vaig rebre ni cinc euros. Ni en Llätzer va voler participar-hi. I bé, reconec que era un projecte massa complex, i que calia temps perquè la idea calés en la mentalitat dels catalans. Perquè els gran canvis no es produeixen d'un dia per l'altre.

El problema, però, és que jo no disposava de tant de temps. Els de Verkami m'havien donat un termini de quaranta dies. Si en quaranta dies no aconseguia els diners, em tancaven la pàgina. Quaranta dies. I ja havia passat un mes sencer!

En deu dies no podia canviar la mentalitat del poble català. Era impossible. Ja havia renunciat a recaptar diners per aquesta via. I ja només em quedava l'últim recurs. Un recurs desesperat, si vols, però jo era un home desesperat. El pla A i el pla B havien fracassat, però encara tenia el pla C:

El Braguetasso.

Bé, *braguetasso* potser és una paraula una mica forta, però és el que és. La Ramoneta és lletja. És molt lletja. Tu l'has vist, avi, te la vaig presentar un dia. Te'n recordes?

Estirada de cadena llarga.

I tant que te'n recordes! Però si és l'única dona que ha entrat en aquest lavabo des que va morir l'àvia!

Et juro que era una dona.

Ho reconec, sóc el primer en reconèixer-ho: la Ramoneta és lletja com una mala cosa. I d'acord que ha estat pubilla de la Festa Major d'aquest any. I de l'any passat, i de l'altre. I de l'altre. Però això no vol dir res. Bé, sí, això vol dir una cosa: que és la filla de l'alcalde. I que l'alcalde és un home molt influent. I per què és molt influent? Perquè està podrit de diners. Això és així.

Però no vull que penseu malament. A mi la Ramoneta m'agrada. És lletja, però m'agrada. Bé, potser *agradar* no és la paraula. Però té morbo. Té molt de morbo. És la dona del poble que em dóna més morbo. Clar que també és l'única amb qui cardat, i per tant és difícil ser objectiu.

El que et deia: tenia un pla. Va ser un pla improvisat, en realitat. Resulta que la Ramoneta té un defecte. Un altre defecte. La Ramoneta, a veure com t'ho explico, la Ramoneta... és fan incondicional del Festival d'Eurovisió. Sí, ja ho sé... Però era la meva xicota, i jo me l'estimava. Bé, no me l'estimava, però diguem que li tenia un cert *carinyo*.

Pel seu aniversari vaig voler donar-li una sorpresa. Una sorpresa en forma d'entrades per la final del Festival. Fins aquí bé. El problema, però, és que aquesta actuació tindria lloc a Dinamarca. I Dinamarca queda l'hòstia de lluny. Només amb el viatge acabaria amb els pocs estalvis que em quedaven, però m'ho vaig plantejar com una inversió. Sabia que això la faria molt feliç. I si la Ramoneta era feliç, la fortuna del seu pare s'obriria de cames davant el meu projecte independentista.

La resta de la història ja la coneixes. La vas veure en directe. La va veure tota Europa en directe. Te'n recordes d'en... Com es diu, aquell paio de la barretina? Saps qui vull dir? No, clar que no. Ningú se'n recorda, ja. Perquè allò que va fer ell, allò d'interrompre una actuació, no té cap mèrit. Va ser el primer, sí, però no va ser el millor. Perquè ell no va cantar. Ell no va saltar a l'escenari i es va posar a cantar una cançoneta de propaganda de la seva pàgina de Verkami i el seu projecte de reconquerir Catalunya.

Va ser una cançó curta, però reconeixeràs que era millor que la del grup que representava a Espanya.

Estirada de cadena llarga.

No?! Què vol dir no?!

Pau agafa una guitarra. Es posa a cantar.

Em dic Pau, Pau I el Conqueridor,
de casa meva sóc rei i senyor,
del regne independent de casa meva.
El meu regne per unes regnes!

Em dic Pau, Pau I el Conqueridor.
Vull reconquerir nostra nació
per així atorgar-li la independència
i que pugui tornar a ser rica i plena.

Recitat:

Em dic Pau, Pau I el Conqueridor.
Si m'ajudeu a ser rei de Catalunya,
us la tornaré convertida en una república.
El meu regne per una república!

Busqueu-me a Internet, al web de Verkami.
Allà us explico el meu projecte
i la trista història del meu avi moribund.

Torna a cantar:

Em dic Pau, Pau I el Conqueridor.
Vull reconquerir nostra nació
per així atorgar-li la independència
i que pugui tornar a ser rica i plena.

Fi de la cançó.

Et continua agradant més la cançó espanyola?

Estirada de cadena curta.

Ves a cagar.

No cal dir que la meva actuació no formava part del pla. No estava prevista. Però em vaig veure allà, a Dinamarca, amb les televisions de tota Europa gravant l'actuació d'un grup que representava a Espanya i... bé, no sé, em va venir un atac de rauxa.

Un atac de rauxa, sí. Com l'increïble Hulk, però a la catalana.

La resta de la història ja la coneixeu. Va sortir a tots els telenotícies. I l'actuació en si... Bé, va rebre un milió de visites a YouTube. I només us parlo del vídeo més vist, perquè

se'n van fer moltes, de còpies.

De sobte, la pàgina de Verkami es va activar. Què dic, *activar*? Es va disparar! Va embogir! De la nit al dia van aparèixer milers de petites donacions. Donacions de 20, de 30 euros. Poca cosa, però... eren milers! Eren mil, dues mil, tres mil persones que amb les seves petites donacions s'havien de convertir en barons, vescomtes i comtes de la nova aristocràcia catalana. Si ho arribo a saber, no hauria ofert els títols nobiliaris tan alegrement, però... com ho podia saber? A cap dels meus somnis més humits m'havia arribat a figurar un escenari com aquest.

Ja he dit que eren donacions petites, però totes juntes sumaven una quantitat respectable. Una quantitat que em permetia engegar l'empresa i anar tirant uns mesos. Però això no és tot. És que, a sobre, hi va haver un donant, un mecenes, que va aportar uns diners que superaven amb escreix la suma de totes les altres donacions.

De tot això em vaig assabentar més tard, és clar. Quan la policia danesa em va deixar anar.

Silenci.

El primer que vaig fer en arribar a casa va ser declarar la independència. Va ser una cerimònia senzilla, però molt emotiva. I molt completa: just després de la declaració d'independència va venir l'acte de coronació. Una sessió doble, com si diguéssim.

Va ser una cerimònia senzilla, sí. Van venir pocs assistents, perquè el meu pis és un país petit. És tan petit que des de dalt d'un armari es pot veure l'armari veí. Avi, hauries d'haver vingut. Hi havia la Ramoneta, els seus pares... També va venir en Miquelet.

Estirada de cadena llarga.

Sí, en Miquelet. El teu contrincant d'escacs per correspondència. Te'n recordes, no? A veure si ara resulta que tens alzheimer i t'estic explicant tot això per no res.

El vaig convidar per veure si aconseguia convènce't perquè vinguessis, però que va...
Per cert, me l'imaginava més gran, en Miquelet. M'imaginava algú de la teva edat, i no un marrec de dotze anys.

Silenci.

Ha passat un àngel. Un àngel molt silenciós, com un ninja.

De debò, que aquest silenci no és normal.

Silenci.

Com et deia, va ser una cerimònia senzilla però completa. D'una tacada havia complert els dos primers passos de la meva empresa: declarar la independència i coronar-me rei. Ara, doncs, ja estava llest per engegar el tercer pas:

Conquerir Catalunya.

Això és més fàcil de dir que de fer. Però jo ja havia agafat embranzida i ningú no em podria deturar. A més, l'èxit del Verkami m'havia demostrat dues coses: que disposava d'un capital considerable per posar en marxa el meu projecte expansionista i, molt més important, que comptava amb un gran recolzament popular. Comptava amb la voluntat d'un poble.

El següent moviment va ser el més fàcil: casar-me amb la Ramoneta. Bé, fàcil-fàcil no va ser. Encara no m'havia perdonat el numeret del Festival d'Eurovisió. Però, en el fons, la Ramoneta m'estimava com no l'havia estimat ningú. Si no m'estimés no hauria assistit a la meva coronació. A més, se li estava covant l'arrós.

I ens vam casar. I aquesta no va ser una cerimònia senzilla. Afortunadament, totes les despeses anaven a càrrec de l'ajuntament. Perquè el pare de la Ramoneta és l'alcalde, ja

ho sabeu. L'alcalde del poble. I jo estava a punt de convertir-me en el seu rei.

No em va ser gaire difícil convèncer el sogre. Només li vaig haver de prometre una amnistia fiscal. Només això, i el poble va passar a formar part del meu regne.

I després va venir la comarca. Així, de sobte. Encara no m'havia fet a la idea que era l'amo de tot un poble, quan les cases de la vila de les viles veïnes van trucar a la porta de casa meva. Als funcionaris municipals els havien suprimit la paga de Nadal i havien amenaçat els seus respectius alcaldes i regidors perquè fessin el mateix. Però és clar, els polítics no estaven disposats a renunciar als seus privilegis i, per por d'un motí, van demanar sotmetre's al meu regnat. I, ja de pas, que els expliqués com anava això de l'amnistia fiscal.

En menys d'una setmana, doncs, ja era rei de tota la comarca. També de la capital.

Els ciutadans de més enllà de la frontera miraven el meu regne amb recel. I no els culpo: jo també m'hauria malfiat d'un país sorgit del no res. Però al curset de l'INEM havíem fet un parell de classes sobre publicitat i relacions públiques. I *community management*. Unes classes que, la veritat, em van ser molt útils per guanyar-me les simpaties dels catalans de l'altra banda.

Vaig encetar una campanya a les xarxes socials més populars: Twitter, Facebook, Gay Romeo..., i hi vaig difondre un seguit de promeses electorals. O promeses, a seques, perquè aquí les eleccions no hi tenien res a fer. Vaig prometre una baixada de l'IVA. Vaig prometre la supressió de l'impost de successions. Vaig prometre el desmantellament dels peatges. Vaig prometre la creació d'un canal de televisió que emetés *Bola de Drac* en català les 24 hores del dia. Vaig prometre la legalització de les drogues i la implantació de conreus de marihuana a tots els municipis. I vaig prometre la creació d'un paradís fiscal. Catalunya esdevindria un paradís fiscal, com les illes Caiman, com Andorra, com Montserrat... L'illa de Montserrat. Com les Bermudes, Jersey, i algun altre país amb nom de roba.

Però hi ha un tema que no em podia treure del cap: la donació milionària del Verkami. Ja us he dit, abans, que hi havia un mecenes que havia posat més diners que la resta de micromecenes junts. Era un donant anònim, i jo l'únic que havia descobert era que els seus diners venien d'un compte a Suïssa. Que potser hi havia un milionari a Suïssa que combregava amb el meu projecte catalanista? No, no ho creia pas. És clar que no. Havia de ser algú d'aquí amb els diners allà. Però qui podia ser? Durant un temps vaig pensar en el venedor de loteria de Sort. Un home que es va fer milionari amb la loteria sense necessitat de jugar-hi. Just al contrari de l'àvia amb les quinieles.

Silenci.

La llista de promeses va captar les simpaties dels catalans. Promeses com la d'etiquetar tots els productes en català. I en aranès. O la promesa de sol·licitar formalment al Vaticà la beatificació d'en Pep Guardiola. I a l'Acadèmia Sueca, el Nobel de Medicina pel Floquet de Neu. O viceversa. Eren promeses populistes, ho sé, però que no feien mal a ningú.

Silenci.

Les promeses populistes van calar en el poble. En el poble conquerit i el que em quedava per conquerir. A tot arreu es respirava un ambient d'esperança, de fe en un futur millor. Vaig despertar simpaties entre tots els catalans... i els estrangers. T'ho vaig dir, oi, que un diari americà em va elegir l'Home Més Sexy? Sí, el diari *The Onion*. “La Ceba”, en català.

“Pau I, the Conquistador. The Sexiest Man Alive.”

Evidentment, no em podia deixar enlluernar per coses com aquestes. Que milions de persones (milions de dones) d'arreu del món em consideressin l'home més sexy del món no em podia fer oblidar el més important: que era un home casat. Un home casat amb Catalunya. I amb la Ramoneta, és clar. Però primer de tot estava casat amb el meu país. I ara no el podia deixar de banda per culpa del meu *sex appeal*.

M'havia de centrar.

Havia de mirar cap endavant.

“The Sexiest Man Alive.” Buf, mare meva.

Silenci.

El meu regne comarcal va despertar un corrent de simpatia arreu de Catalunya. Però això no volia dir, ni molt menys, que el país sencer estigués disposat a deixar-se conquerir tot d'una. Va ser necessària una fase de negociacions amb tot un seguit de municipis. Unes negociacions molt complexes. Molt més complexes que tot el que m'havien ensenyat al curset de l'INEM. Però me'n vaig anar sortint, gràcies a Déu. Que coi! Gràcies a la meua capacitat estratègica.

Per exemple, Terrassa. L'alcalde de Terrassa no em volia entregar la clau de la ciutat. El mateix passava amb el de Sabadell. I què vaig fer? Doncs li vaig dir a l'alcalde de Terrassa que Sabadell volia aprofitar la inestabilitat regnant (regnant a fora del meu regne, és clar) per envair Terrassa. Que Sabadell tenia un exèrcit a punt per envair Terrassa.

A l'alcalde de Sabadell li vaig dir exactament el contrari: que els de Terrassa s'estaven armant per envair Sabadell.

No m'esperava que s'ho empassessin. Si més no, no m'esperava que s'ho empassessin tots dos. Pensava que, amb una mica de sort, Terrassa em demanaria protecció. O Sabadell. Pensava que, davant del dubte, un dels dos municipis podria contemplar amb bons ulls la possibilitat d'esdevenir un protectorat del meu regne. No va ser així.

Tant Sabadell com Terrassa se'm van llançar als braços. O, més ben dit, se'm van agenollar, em van oferir el seu vassallatge i em van demanar què havien de fer per

apuntar-se a l'amnistia fiscal.

I tot, gràcies a la meva capacitat estratègica. Va ser una jugada perfecta. Una jugada...

Es dona un cop al front.

No sé on collons tinc el cap.

D'una butxaca treu un sobre.

Avi, tinc una carta per tu. D'en Miquelet.

Silenci.

Si la vols hauràs de sortir.

Silenci.

T'ho dic de debò: si vols la carta, hauràs de sortir del lavabo.

Silenci.

No la vols? Mira que podria ser alguna cosa important. Un assumpte de vida o mort. El teu amic podria haver estat segrestat. Déu no ho vulgui, però la vida d'en Miquelet podria estar a les teves mans. Potser, si no llegeixes aquesta carta, els segrestadors li tallaran un dit. I un altre, i un altre, i un altre. I quan acabin amb una mà, començaran amb l'altra. I després... Vols que continuï?

Silenci.

Tu mateix. Si no vols llegir-la, no la llegeixis. No et puc obligar.

Obre el sobre. Treu la carta.

Però jo no sóc tan insensible com tu. Jo no tinc un cor de pedra. Jo... vaig a llegir la carta. Podria ser important.

Llegeix:

“Tf8.”

Te de Tortosa, efa de Figueres, vuit.

A veure, això què és? Una partida d'escacs o d'*hundir la flota*?

Mira, avi, no m'importa fer-te de carter. Porto molts anys fent-ho, però... no creus que ja va sent hora que surtis? Que et doni l'aire... Mira que t'entenc, avi. Sé que portes massa temps tancat, i t'hi has acostumat, i fins i tot et fa por sortir.

Però hauries de fer l'esforç. Tampoc et demano que surtis al carrer. A més, que ara no és el millor moment. Però podries sortir del lavabo i quedar-te aquí al saló. Una estona. Només una estona. El temps just perquè jo pugui buidar el ventre.

Silenci.

Si no surts, me n'aniré. És un ultimàtum: si no surts ara mateix, me'n vaig. Me'n vaig a cagar. A casa meva.

Silenci.

Molt bé.

Surt. Se sent una porta que s'obre i es torna a tancar.

Entra Pau, espantat.

Só-só-són a l'esca-ca-ca-ca-cala! Só-só-só-són...

Se sent un cop fort, com de porta trencant-se.

Pau fa un bot i es tira a terra.

Silenci.

Pau posa l'oïda a terra. Escolta una estona, i s'aixeca. S'atansa a la porta del lavabo.

En veu baixa:

Són a casa. A casa meva. Pensava que entrarien aquí, però potser no m'han sentit. Potser no: segur. Però ara són a casa meva. Quan vegin que no hi sóc, pujaran. N'estic segur.

Avi, que em sents?

Estirada de cadena llarga.

Collons! Que ens sentiran!

Silenci.

No... No ho han sentit. O potser sí, però no... no, no, no s'esperen que hi sigui, aquí. No, és clar que no. No es deuen imaginar que sigui a casa del meu avi. No... no és gaire intel·ligent. Oi que no? No es deuen esperar que hagi fet una cosa tan estúpida. Però això és perquè no em coneixen.

No saben que jo mai t'abandonaria.

Però són a casa. I si són a casa, acabaran pujant.

Silenci.

Potser ja han trobat la col·lecció de pel·lícules porno.

Silenci.

O no. Segur que no. Està massa ben amagada. Si no la va trobar la Ramoneta...

Silenci.

Que la trobin. M'és igual. Si em detenen no serà per això. No. Per on anava?

Per Sabadell. Sabadell i Terrassa. Per la meua capacitat estratègica.

Sóc un gran estratega, jo. Mai m'han agradat els escacs, però això no vol dir que no tingui una ment ben dotada per l'estratègia. El que passa és que els escacs... No m'agrada haver de matar peces. No m'agrada haver de lluitar. A mi m'agradarien els escacs si s'hi pogués guanyar sense haver de jugar. Com el paio de la loteria de Sort.

“Allò suprem en l'art de la guerra és sotmetre l'enemic sense lluitar.” Això ho va dir Sun Tzu, un autor xinès del 500 abans de Crist. Sun Tzu. L'has de conèixer, avi. És de la teua quinta.

“Sotmetre l'enemic sense lluitar.” Jo ho he fet. Ho he fet més d'un cop. Amb Sabadell i Terrassa. I amb l'ajuntament del meu sogre, sense anar més lluny. Vaig sotmetre tota la comarca sense haver de recórrer a les armes. Tota la comarca i bona part de la província. Sense recórrer a les armes.

Malauradament, de vegades no hi ha més remei que lluitar.

Estava pensant en Vic.

No, no. Vic no n'és un bon exemple. Allò de Vic va ser un accident. Vam recórrer a les armes, però no teníem cap intenció de fer-les servir.

Només hi vaig enviar un exèrcit de cavallers... Cavallers amb armadura, sí, i amb espases, i escuts. I les coses aquelles que tenen una bola amb punxes. Però què volies? Era el mercat medieval de Vic. El mercat medieval. Què se suposava que hi havia d'enviar? Teletubbies?

Jo l'únic que volia era fer publicitat del meu regne. Havia preparat una petita obra de teatre, de teatre al carrer, amb aquests cavallers. Que ni tan sols eren cavallers: eren membres del club de rol Rivendell, de Taradell. Havien de representar una mena de batalla enmig del mercat. I, en acabar, l'exèrcit vencedor dedicaria la victòria a Sa Majestat Pau el Conqueridor.

Aquesta era la idea, i així ho van fer. Ho van fer bé. Massa bé. Tan bé ho van fer que els espectadors s'ho van empassar. Sí, t'ho juro: es van empassar que era una batalla de veritat. Mig mercat va fugir com una estampida d'elefants. L'altra meitat se'ns va unir. Es van unir a les tropes vencedores, i van avançar pels carrers de Vic proclamant la victòria d'en Pau I i la submissió de la capital osonenca al nou regne. Els jugadors de rol no van gosar contradir-los. L'alcalde tampoc i, veient que no hi havia res a fer, va retre la ciutat al nou monarca.

I així va ser com la ciutat de Vic es va convertir en el primer territori conquerit a l'Estat espanyol mitjançant les armes.

Jo estava acollonit. Ho confesso: per primer cop vaig passar por. Por de veritat. Perquè havia obtingut una victòria, sí, però també havia declarat una guerra. El govern de Madrid no trigaria a reaccionar. N'estava convençut.

Silenci.

M'equivocava. Van passar les hores, els dies, les setmanes, i Madrid no movia cap fitxa. Cap declaració, cap comunicat oficial. Només la típica barrabassada anticatalanista del polític de torn. Però eren barrabassades anticatalanistes dites a títol personal. En canvi, Espanya, el govern d'Espanya, no va fer res. Per què? Per què no reaccionava? Per què no ens enviava l'exèrcit?

Que potser havien vist que no hi tenien res a fer? No, és clar que no. Jo crec... Jo creia que no ens havien pres seriosament. Potser es pensaven que no aniríem enlloc, i que no valia la pena plantar-nos cara. Pitjor per ells. Ja s'ho trobarien.

Sigui com sigui, una cosa és ben certa: amb la reconquesta de Vic vam traspasar una frontera. Una frontera simbòlica, com totes: la frontera que separa la diplomàcia pacífica de l'ús de la violència. D'acord, és veritat que no vam arribar a vessar sang: només vam intimidar l'enemic. De ben segur que Sun Tzu ens hauria donat el vist-i-plau. Però havíem arribat massa lluny, i ja no hi havia manera de fer marxa enrere.

Ho volgués o no, m'havia convertit en un rei que es feia respectar. Si més no entre els catalans, entre el meu poble.

I ho vaig aprofitar.

Vaig decidir crear un exèrcit. Necessitava un exèrcit de veritat, no una colla de jugadors de rol. Si volia fer-me respectar, no havia de temptar la sort. Allò de Vic havia estat bé, però no podia esperar que l'èxit es repetís. Necessitava anar un pas més enllà. Necessitava un exèrcit de debò.

Un exèrcit de debò no es crea d'un dia per l'altre. S'hi poden trigar anys. Però jo havia de pensar a llarg termini. I així, pensant a llarg termini, va ser com vaig tenir una altra de les meves idees genials:

Crearia un exèrcit de bastards.

Fa vint anys, quan era a la Universitat, jo també vaig fer les meves microdonacions. Llavors no hi havia el Verkami, però no calia: les meves donacions eren d'esperma. Necessitava pagar-me la carrera, i vaig ser un contribuent assidu del banc de semen. La meva assiduitat, tot s'ha de dir, fregava la il·legalitat... però, què vols que et digui, tenia *enchufe* al laboratori.

Ara tinc desenes de fills disseminats per tota Catalunya. No els conec, i ells tampoc em coneixen. O sí, m'han de conèixer, perquè sóc famós, però no saben que sóc son pare. No ho saben, però segur que se m'hi assemblen. A mi i a tu, avi. Que els teus gens són molt dominants, eh. Igual que els del pare.

La Marca de la Botifarra. Segur que la tenen. M'hi jugo el que vulguis.

Ara, a més, tenen l'edat de fer la mili.

No m'agrada el servei militar obligatori, però... que collons! Estem en guerra. A més, són els meus fills. Els meus soldadets. Si els faig buscar, si ofereixo una bona recompensa, d'aquí a uns anys tindrè un comando d'elit imparable.

De moment, però, només tinc un club de rol de Taradell.

I un esquadró de caçadors. De caçadors de bolets.

I una colla de batucaires. Es fan dir *Os Meninos do Carlinhos*, però són més catalans que el timbaler del Bruc.

I l'Associació de Veterans del Club Super3. Fiu!

I els actors de Port Aventura. La van fer grossa, els actors de Port Aventura. Entre els del Far West, els xinos i els ballarins de la Polinèsia... Mare meva. Jo ja sabia que no estaven contents. Perquè els actors són gent ambiciosa, il·lusos que volen treballar a

Hollywood i al Teatre Nacional de Catalunya. Jo sabia que només calia escalfar-los una mica perquè esclatessin com crispetes. Però no m'esperava que esclatessin d'aquella manera. Que allò semblava la Revolució Russa! La Revolució Russa amb muntanyes russes!

Feia goig de veure, la marxa que van fer fins a Salou. I quan se'ls van unir els estudiants britànics de la Saloufest. D'acord que només eren una colla de *hooligans* borratxos amb ganes de brega, però lluitaven amb una determinació digna de les Brigades Internacionals.

Va ser gloriós.

Silenci.

I arribem a Tarragona.

Tarragona. Allò sí que va ser intimidació premeditada. Va ser una operació precisa però delicada. Una actuació perfecta. Va ser un 10 de 10.

O 2 de 10, que és com aquella jornada històrica va passar a la història. Perquè aquell dia la Colla dels Xiquets de Tarragona havia aconseguit carregar un 2 de 10. Amb folre. Una torre de Babel humana, una demostració heroica de la voluntat de l'home enfront la força de la gravetat.

El van carregar, sí. Jo hi era allà. Els meus homes també. Els actors de Port Aventura s'havien infiltrat al folre. I, just quan l'enxaneta feia el cim, en el moment exacte que el marrec feia l'aleta, la meua veu majestàtica va brollar dels altaveus. I vaig declarar oficialment inaugurat el segrest. El segrest del castell.

Si el volien descarregar, la ciutat s'havia de rendir. Així de senzill.

L'enxaneta i l'acotxador van començar a plorar. Algú em va demanar que els deixés

anar. S'hi van sumar més veus. I us juro que res no m'hauria agradat més que deixar-los baixar. Pobres criatures, com ploraven! Se'm feia un nus a la gola, només de sentir-los. Perquè jo tinc sentiments, eh? Un rei pot tenir sentiments, i està bé que en tingui, però no pot ser un sentimentalista.

Els nens van quedar-se allà dalt. Ells (ells i tots els Xiquets) es quedarien on eren. Mantenint l'equilibri. Un equilibri fràgil i tremolós. El castell tremolava i contagiava la seva tremolor a tort i a dret. Les altres colles tremolaven. Els espectadors tremolaven. Fins i tot jo tremolava.

L'alcalde no. L'alcalde de Tarragona romania serè i impassible.

El castell era a punt de fer llenya, i allò hauria estat desastrós. Si el castell s'ensorrava, jo perdria automàticament el meu domini sobre la situació. L'alcalde ho sabia. Però potser no sabia que la seva sang freda se li giraria en contra. Si deixava caure el castell, els tarragonins no l'hi perdonarien. És que no se n'adonava? Que no era conscient que l'estabilitat del seu càrrec era tan precària com la d'aquell 2 de 10? Que no sabia que l'única manera de conservar l'estatus era rendint la ciutat?

Ho sabia. I tant que ho sabia! I va dir: “Em rendeixo.” Dues paraules: “Em rendeixo”, i el 2 de 10 va descarregar sense incidents. Els ciutadans de Tarragona van deixar anar un sospir d'alleujament que em va fer tremolar, de tan fort com era.

El que va venir després em va agafar de sorpresa.

La rendició de Tarragona va provocar un efecte crida. O un efecte dominó. Tot d'una, Reus, Valls, Vilafranca i tota la colla de ciutats castelleres es van annexionar al meu regne.

Silenci.

Pau para l'orella.

No se sent res. Potser ja han marxat. O potser...

Si m'hi volen, aquí els espero. No em fan por.

Resumint: pam a pam vaig anar conquerint tota Catalunya. O gairebé tota.

Ja només quedaven Barcelona, l'Hospitalet i altres municipis de l'àrea metropolitana. Aquests, però, no van trigar gaire a passar-se al meu bàndol. Estaven farts de les retallades de la Generalitat i el govern d'Espanya, i van comprendre que no hi tenien res a perdre.

Així doncs, només quedava Barcelona. Menys del 0,5 per cent del territori de Catalunya. Això ja estava.

El tercer pas del meu pla estava a punt d'arribar a la seva fi.

D'acord, no es pot dir blat fins que bla bla bla. Però... és que tenia un poble al darrere! Un poble i un exèrcit que anava creixent dia a dia. De tot arreu sorgien voluntaris. Una munió d'almogàvers convençuts i disposats a fer el que calgués perquè Catalunya tornés a caminar unida. Un exèrcit de segadors...

Silenci.

Que ho sents? Avi, que ho sents? M'aclamen. El poble m'aclama.

Fins i tot ara, en aquesta hora tan fosca, el poble és al meu costat.

I si ara em recolzen, què no farien quan em trobava al cim de la meva glòria? Quan estava a punt de carregar el castell de la nostra pàtria. Quan l'acotxador ja s'havia posat de quatre grapes i només faltava que Barcelona s'hi repengés i fes l'aleta. Quan ja només faltava la ciutat de Barcelona per coronar el castell, què hi podia fallar?

La victòria era meva. Em sentia com en Lance Ams... com l'Indurain a punt d'entrar a París i passejar-se triomfant pels Camps Elisis. Com Juli Cèsar que torna de les Gàl·lies i fa una última parada a les portes de Roma. L'entrada a Barcelona seria un formalisme. La formalització de la meva victòria. Un acte simbòlic. I com que era un acte simbòlic, havia triat una data simbòlica.

L'Onze de Setembre.

L'Onze de Setembre, les meves tropes desfilarien Tibidabo avall fins la plaça Sant Jaume. Les meves tropes triomfants.

L'Onze de Setembre. L'Onze de Setembre va ser el dia que va saltar la notícia. El dia que el diari (un diari que es diu diari perquè surt tots els dies però, ves per on, va haver de triar l'Onze de Setembre); el dia que el diari, dic, va triar per fer pública la identitat del principal mecenes del meu Verkami. El del compte a Suïssa, te'n recordes? Aquell que estava tan amagat que ni jo sabia qui podia ser. Doncs bé, aquell dia va sortir publicat al diari. Sí, senyor. L'Onze de Setembre vam saber qui havia estat patrocinant la conquesta de Catalunya. L'Onze de Setembre vam saber que el principal patrocinador de la meva empresa era...

La Casa Reial.

La Casa Reial d'Espanya.

Els Borbons.

Els Borbons, sense jo saber-ho, havien finançat la conquesta de Catalunya.

Això, si més no, és el que deia aquell diari. I no un diari qualsevol, no, sinó un diari subvencionat per la Generalitat. Un diari que, a més, està presidit per un Grande de España. Per tant, la informació devia estar contrastada. Per tant, havia de ser cert que els

Borbons havien sufragat la conquesta de Catalunya i el setge a Barcelona.

Un setge que ja havíem començat a trencar:

Les meves tropes ja havien entrat a Barcelona. Perquè ens havíem aixecat ben d'hora, ben d'hora, i no havíem tingut temps de mirar el diari. Si ho haguéssim fet, no hauríem trencat el setge.

Però no ho sabíem.

I, quan ho vam saber, ja era massa tard per fer-nos enrere.

Havíem entrat a Barcelona com a segadors, però els barcelonins no ho van veure així. Per culpa de la data, per culpa dels Borbons, per culpa d'un diari...

Silenci.

Barcelona no és Catalunya. Barcelona és... és menys del 0,5 per cent de Catalunya. Un 0,5 per cent. Si Catalunya fos sang i Barcelona fos alcohol, no ens retirarien cap punt del carnet per conduir borratxos!

Catalunya m'aclama. Catalunya, la Catalunya real, no m'ha girat l'esquena.

Silenci.

Escolta, avi. No els sents? Escolta com criden.

Botifarra! Botifarra!

Ho sents?

Soroll de vidres trencats.

Què?!

Pau surt. Torna amb un diccionari gruixut.

Un diccionari. Un diccionari de la llengua catalana. I té un pòstit...

L'obre.

Què és això? M'han subratllat la paraula *botifarra*.

Llegeix:

“Embotit elaborat farcint un budell o un fragment de budell de porc o de boví amb una barreja de carn de porc convenientment picolada, espècies i sal.”

I la segona accepció. M'han subratllat amb un fluorescent la segona accepció de *botifarra*:

“Botifler.”

Silenci.

Avi.

Avi, fa estona que no dius res.

Avi, digues alguna cosa.

Avi.

Avi, que ets mort?

Silenci.

Avi, entenc que no vulguis parlar amb mi. Entenc que estiguis enfadat. Entenc que només vulguis comunicar-te amb mi amb aquesta mena de... de morse. Ho entenc. Estàs enfadat i ho entenc. Ja m'ha quedat clar.

I no... no sé què fer perquè tornis a parlar amb mi. Podria dir que ho sento, que l'he cagada. Perquè és veritat: l'he cagada. L'he cagada molt. Però no ho sento. Vaig fer el que creia, perquè hi creia. Creia en el meu projecte. En el nostre projecte. Meu, teu, de Catalunya. Ho vaig fer per tu, avi. Per tu, pels catalans. Ara tots m'heu girat l'esquena. I reconec que potser... que potser algunes decisions no van ser del tot encertades. I que per culpa d'aquestes decisions he dut la vergonya a aquesta casa. I lamento... lamento profundament que les coses hagin anat d'aquesta manera. Ho lamento, sí, però no ho sento. No sento haver fet el que he fet. I si pogués..., si la vida em donés una segona oportunitat, ho tornaria a fer.

Ara, si no vols dirigir-me la paraula mai més, ho comprendré.

Silenci.

Què...?

S'acosta a la porta del lavabo. S'hi ajup.

Recull un sobre del terra.

Una carta?

Obre el sobre. Treu una carta i la llegeix:

“Escac i mat.”

Se sent un cop molt fort, com de porta trencant-se.

Fosc.